

LORENA LENN

IUBIRE INTERZISĂ

Capitolul 1

Brenda se trezise cu un sentiment ciudat în dimineța aceea. Simțea ca și cum urma să se întâmple ceva ieșit din comun, ceva ce avea să schimbe ordinea obișnuită a lucrurilor. Întinzându-se în pat, vedea cum razele soarelui îi luminează camera, trecând prin perdea, acest lucru stârnindu-i zâmbetul. Deși trăia de la vârsta de nouă ani printre amazoane, alături de Sally, mama ei, era conștientă de dorința pe care o ținea ascunsă într-un colț al inimii, și anume aceea de a ieși din mediul acela, de a explora lumea. Știa că lumea înseamnă mai mult decât tribul acesta retras al femeilor care își spuneau amazoane și care încercau să respecte îndeaproape toate legile acelor femei războinice care au existat la un moment dat pe pământ.

Deschizând fereastra, ea închise ochii, inspirând adânc aerul răcoros al primăverii. Deschise apoi ochii, privind cu zâmbetul pe buze o pereche de păsări care își ciuguleau ciocurile ca și cum s-ar fi sărutat. Imaginea aceea îi stârni o căldură pe care o simțise cuprinzându-i inima. Își amintea vag de momente din copilăria ei și de imaginea părinților ei care se îmbrățișau și se iubeau cu aceeași căldură molipsitoare. Toate acestea se întâmplau pe vremea când tatăl ei trăia... căci, odată cu moartea acestuia, Sally își luase fiica și plecase din Chicago în insula Leuce.

Totul se întâmplase atât de brusc, dureros de repede, încât chiar și în prezent, Brenda simțea nostalgia dorului de casă, chiar dacă, pe parcursul

Respect anilor, se supuse voinței mamei sale. Totuși se simțea bine și în siguranță alături de micul trib feminin, chiar și când, uneori, conștientiza că lipsește ceva.

După ce-și făcu toaleta de dimineață, se îmbracă rapid cu o rochiță scurtă de piele, de culoare neagră, una dintre preferatele ei. Părul blond, de lungime medie, îl lăsase liber, pe umeri, acesta fiind modul preferat de a-l purta; culoarea părului ei era în contrast cu cea a ochilor, care erau de un albastru intens. În picioare purta sandale joase, din piele neagră, utile pentru peisajul stâncos al insulei și drumurile pietruite ale acesteia.

Brenda merse la masă, acolo unde o aștepta o surpriză: celelalte amazoane îi cântară cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani, acest lucru emoționând-o până la lacrimi.

Sally venise să-și îmbrățișeze fiica, tot mai conștientă de frumusețea acesteia și de faptul că trebuia s-o apere de tot ceea ce însemna răutatea oamenilor, în special de ceea ce avea lumea exterioară mai periculos: bărbații. Ea știa exact de ce erau capabili aceștia și nu voia ca Brenda să aibă de suferit de pe urma lor.

— La mulți ani, draga mea fiică! Fie ca zeița Artemis să-ți lumineze calea, iar Dumnezeu să aibă grijă de tine.

— Mulțumesc, mamă.

Brenda își cuprinsese în brațe mama, simțindu-se recunoscătoare pentru grija pe care i-o purtase în toți acești ani. Ea fusese apoi felicitată de celelalte femei, dar și de prietena ei, Tanya, o tânără amazoană frumoasă: brunetă, puțin mai înaltă decât Brenda și cu ochii căprui.

— Aniversare fericită, draga mea Brenda. Îți doresc să ai parte numai de fericire, îi spuse Tanya zâmbitoare.

— Mulțumesc, Tanya. Și eu îți doresc același lucru.

Venise apoi rândul unei alte fete, o nouă sosită printre ele, să o felicite. Kimberly era o apariție cu ceritoare: înaltă, cu o siluetă de invidiat, și cu niște ochi verzi pătrunzători.

Cele trei fete erau singurele tinere din tribul Artemis. Vârsta celorlalte femei varia, iar ocupațiile acestora erau utile pentru toate celelalte. Tribul era alcătuit din cincizeci de inse de vârste și profesii diferite, care și-au dorit solitudinea la un moment dat în viața lor și care erau decise să rămână pe insulă pentru tot restul vieții. Fiecare dintre acestea avea un rol bine stabilit în interiorul comunității și se ajutau de fiecare dată când era nevoie. Împreună își construiseră căsuțe cu o încăpere sau două, grupându-se și locuind mai multe în câte una.

Insula aceea era ca un refugiu pentru fiecare dintre ele și aveau de gând s-o protejeze și să nu lase vreun intrus să le tulbure liniștea. Tot împreună au alcătuit un set de reguli ce trebuiau respectate, dacă nu voiau să fie exilate pentru totdeauna de acolo. Înceau să aibă o existență cât mai discretă, dar dacă vreo femeie dorea să li se alăture, aceasta era binevenită.

După ce au mâncat din toate bunătățile, Brenda, Tanya și Kimberly au urmărit un dans tribal făcut de câteva dintre amazoane, fiind fascinate de mișcările acelea care exprimau atâta forță, dar și senzualitate în același timp.

În scurt timp, Brenda merse în micul ei atelier pentru a face ceea ce îi plăcea cel mai mult: mici

bijuterii, din diverse materiale. Acestea erau apoi vândute în cel mai apropiat port de o amazoană mai în vârstă, cea care se ocupa și de aprovizionarea cu diverse lucruri ce nu se găseau pe insulă.

Deși era ziua ei, își găsea liniștea aici, într-unul dintre locurile ei preferate, realizând diverse minunății, așa cum le numea Sally.

În timp ce făcea un colier din pietricele pentru mama ei, Brenda își amintea de poveștile cu amazoane pe care Sally i le spunea în fiecare seară, povești fascinante despre acele femei războinice pe care ajunsese să le admire. Aflase însă și amănunte mai puțin plăcute despre amazoane, lucruri care o întristau și-o puneau pe gânduri.

De asemenea, știa că odată cu împlinirea acestei vârste, avea o datorie de îndeplinit, una care o făcea să simtă fiori reci prin tot corpul: trebuia să meargă în port și să-și găsească un bărbat dispus să o lase însărcinată, pentru a asigura urmași micului lor trib. Existau mai multe reguli în privința aceasta, printre care și aceea a interzicerii oricărui tip de atașament față de bărbatul respectiv, precum și interzicerea revederii acestuia după ce se îndeplinea ceea ce trebuia făcut. De asemenea, dacă copilul ce urma să se nască era băiat, acesta era abandonat în port. Se păstrau doar fetele.

Brenda ar fi trebuit să respecte aceste reguli chiar dacă i se păreau nedrepte. Însă pe măsură ce se apropia de această zi era tot mai hotărâtă să facă un lucru care știa că o s-o supere pe mama ei, dar pur și simplu nu putea altfel. În minte începuse să-i încolțească un plan și era nevoită să-l ducă până la capăt, altfel n-ar fi putut să trăiască împăcată cu sine însăși. Ofta, gândindu-se la toate deciziile ce trebuia să le ia, însă nu avea altă soluție.

Leșise din atelier, trântind ușa, lăsând pe masă colierul neterminat. Mergea spre al doilea loc preferat al ei, un spațiu minunat, lângă o cascadă. Privind spre cer, Brenda văzuse seninătatea acestuia, dorindu-și ca și viața ei să fie la fel. Nu voia să trăiască ghidându-se după niște reguli pe care le considera absurde, oricât și-ar fi iubit mama. Era conștientă de starea ei interioară, care se apropia ușor de o depresie serioasă.

Odată ajunsă la cascadă, își dezbrăcase rochia și intrase în apa caldă și binefăcătoare, sperând să se mai relaxeze. Privea în jur, la peisajul superb al insulei, la copacii ce-o protejau de privirile indiscrete ale bărbaților pe care Sally îi ura cel mai mult, care oricum n-aveau cum să existe acolo, în acel colț de natură.

Brenda se întinse pe spate și închise ochii, înotând în apa ce avea puterea de a o ajuta să se relaxeze de fiecare dată. Se întreba dacă zeița Artemis se scăldase vreodată acolo și dacă avusese același sentiment de împlinire așa ca ea. Înotând câteva ture rapide, simțindu-se tot mai puternică și decisă să-și înfrunte destinul, făcându-l așa cum și-l dorea, sau cel puțin încercând.

La un moment dat se lăsase să plutească în voia apei, închizând ochii. Câteva secunde mai târziu, un zgomot tulburase liniștea pădurii, făcând-o să deschidă ochii și să privească uimită în jurul ei. Brenda își îngustase privirea, privind la niște tufișuri care se mișcau.

— Cine e acolo? întrebă ea, acoperindu-și goliciunea ei. Era aproape sigură că în tufișuri nu fusese un animal, fiindcă păruse a fi ceva mai mult decât atât.

Furioasă pe ea însăși, fiindcă putea fi în pericol, în timp ce fluierașul pe care îl putea folosi pentru a le chema pe celelalte în ajutor era în buzunarul rochiei, se ridicase din apă, mergând repede spre mal. Se îmbrăcase atât de rapid, așa cum n-o mai făcuse vreodată.

Alergase apoi fără să se gândească în direcția de unde se auzise zgomotul, hotărâtă să afle ce se întâmplă. După câteva sute de metri, văzuse o siluetă care alergia, îndepărtându-se de ea sau încercând, fiindcă lăsa urme vizibile de sânge pe cărarea acoperită de frunzele copacilor.

Fără să ezite, Brenda își urmase instinctul și urmărise în continuare umbra aceea.

După câteva minute, silueta se prăbușise la pământ.

Fata se apropiase de locul unde se afla obiectul urmăririi ei și și acoperise gura, reținându-și un țipăt, atunci când văzuse că silueta aceea nu era nici decum feminină, ca a celorlalte amazoane.

Se afla în picioare, privind uimită la bărbatul tânăr care zăcea pe pământ, fără vlagă.

Se lăsase în jos, verificând starea acestuia. Bărbatul cu păr blond și statură athletică, avea ochii închiși. Purta un tricou verde și pantaloni de aceeași culoare, de camuflaj.

Brenda clipise de câteva ori, dându-și seama că era posibil ca el s-o fi văzut cum înota goală. Se încruntase, gândindu-se să-l lase acolo să moară. Ar fi fost prea mică pedeapsa meritată pentru îndrăzneala lui.

Pe măsură ce timpul trecea, realiza că nu putea să facă un lucru atât de crud, chiar dacă era vorba de un bărbat, întruchiparea a tot ceea ce ea trebuia să urască.

Știind că nu era timpul de analiză, îi ridică ușor tricoul, cu mâinile tremurând, căutând o eventuală rană, conștientă de ritmul sacadat al respirației sale. Era bronzat și avea un abdomen plat, iar bustul bine făcut, solid și plăcut la atingere. Brenda își retrase mâinile, simțindu-se arsă de pielea lui fierbinte, mai ales că privirea îi fusese distrasă de firele blonde de păr care coborau spre cureaua pantalonilor lui.

Închise ochii pentru a se putea concentra și după ce se convinge că nu avea vreo rană pe abdomen, își îndreptase privirea spre picioarele lui, acolo unde văzuse că deasupra genunchiului avea o plagă, iar pantalonii erau sfâșiați. Îi rupse puțin mai mult și observă că era vorba despre o mușcătură de șarpe.

Brendei îi scăpă un zâmbet fugar și ironic. Pe semne că zeița Artemis îl pedepsise pentru fapta lui neobrăzată!

În același timp ea știa ce era de făcut în cazul acela.

În mod normal ar fi trebuit să le anunțe pe celelalte amazoane, să vină să se ocupe de el, însă fiindu-i teamă că ele ar putea lua măsuri drastice împotriva lui, decise să rezolve singură problema, după care să-l ajute să plece de acolo în siguranță.

Deși inima ei era împărțită între datoria ei de amazoană și ceea ce își dorea cu adevărat să facă, adică să-i salveze acestuia viața, Brenda alese în clipa aceea să-și urmeze instinctul.

Nu știa nimic despre bărbat și despre intențiile lui pe insula aceea, dar ea hotărî că trebuie să facă ceva pentru a se asigura că nu avea de-a face cu o mușcătură de șarpe veninos, iar asta cât mai repede.

Scoase cuțitașul din buzunarul rochiei scurte pe care o purta și făcu o incizie mică în pielea piciorului. Se rugă apoi ca zeița Artemis s-o ajute, să n-o pedepsească pentru ce avea să facă, iar apoi își puse buzele pe rana bărbatului și supsesse veninul pe care îl lăsă apoi într-o frunză de copac.

Lăsase apoi rănitul acolo și alergase aproape un kilometru până la trib.

Odată ajunsă la destinație, Brenda merse la dulapul cu medicamente și luă o seringă cu antidotul necesar salvării vieții bărbatului. Se bucură că nu fusese văzută de nimeni, altfel ar fi avut probleme serioase.

Se urcase apoi pe calul ei și, ca o adevărată amazoană, gonise spre locul unde-l lăsase pe acel bărbat. Se simțea de parcă ar fi gonit spre necunoscut și poate chiar așa era.

Coborâse de pe cal și-i făcuse injecția salvatoare, așa cum învățase de la amazoana-medic a tribului, sperând că totul se va termina cu bine. Îl luase apoi și îl târâse cu greu până la cea mai apropiată peșteră, unde mai poposeau amazoanele din când în când, utilată cu câteva ustensile, mai ales pentru ceai, așezându-l pe o pătură de blană pe care o adusese din camera ei. Cu toată graba, totuși se gândise să ia și ceva de mâncare, pentru când necunoscutul urma să se trezească și trebuia hrănit. Era conștientă de faptul că făcea ceva interzis din punct de vedere al regulilor tribului, dar uman știa că asta trebuia să facă.

După ce-l acoperise cu o pătură groasă, pentru ca el să nu înghețe pe parcursul nopții, ațâțase focul. Observa pieptul masiv al bărbatului în timp ce respira. Era un semn bun, iar asta o făcea să-l

privească cu o anumită curiozitate, într-o oarecare măsură simțindu-se mândră de ea însăși, că îi salvase viața.

Ceva neștiut, ceva din vulnerabilitatea lui în momentul acela, o făcuse să aibă încredere în el și să-l ajute, lăsând deoparte tot ceea ce îi era impus.

Făcuse apoi o pastă din plante, pastă ce avea să aibă un efect curativ asupra rănii lui. Își rupse apoi cordonul de la rochie, îl îmbibă în pastă și-l legase în jurul piciorului, răsuflând tot mai greu din cauza oboselii și a emoțiilor ce puseseră stăpânire pe ea și o încercaseră întreaga zi.

Brenda privise cu neliniște apusul. Trebuia să se întoarcă acasă. Îl mai privi o dată la lumina flăcărilor pe bărbatul ce părea că doarme liniștit, părându-i rău că trebuie să-l lase singur acolo. Spera ca focul să-i țină de cald peste noapte, dar și să-l apere de animalele sălbatice. Voia să plece, când își simțise încheietura mâinii strânsă, captivă în mâna lui. Se întoarse spre el, privindu-l cu teamă, dar și curajoasă.

— Ce mi s-a întâmplat? o întrebă el, pipăindu-și capul care îl durea.

— Ai fost mușcat de un șarpe.

Apoi îl văzuse cum încearcă să se ridice și să își atingă piciorul ca să descopere sursa reală a durerii.

— Nu, stai liniștit, nu te mișca, trebuie să te odihnești și să-ți revii, după care să pleci de aici, cât mai departe posibil, înțelegeți?

Brenda îi vorbise pe un ton poruncitor, lăsându-se în jos, lângă el, punându-și mâinile pe umerii lui ca să-l forțeze să se întindă la loc.

— Aveai de gând să pleci și să mă lași singur aici?

Necunoscutul o privea cu îndrăzneală, ținând-o de mână.

— Dă-mi drumul! E prea mult și că m-ai văzut acolo, la cascadă, nu mai trebuie și să pui mâna pe mine! spuse Brenda, izbucnind furioasă, smucindu-se din mâna lui.

— A, asta era... aia a fost ceva accidental... îi spuse el, reținându-și cu greu zâmbetul. Și, cu toate astea, m-ai ajutat...

— Cred că... trebuia să te las pradă tuturor șerpilor din pădure! zise Brenda, întorcându-se cu spatele la el, pentru că-și simțea obrajii în flăcări.

— Și acum vrei să mă lași aici... Mai bine mă lăsași așa cum ai spus, auzi vocea răsunătoare a bărbatului, făcând-o să tresară.

— Nu pot... nu pot să rămân aici... spuse ea.

— Și... dacă mi se întâmplă ceva până mâine dimineață? Dacă vii aici dimineață și mă găsești mâncat de animale sau mort din alte cauze? o întrebă el privind-o.

— Acum ești conștient și... cu siguranță vei fi bine, îi răspunse Brenda, simțindu-se învăluită de privirea îndrăzneată a bărbatului.

— N-ai de unde să știi asta. De ce n-ai chemat o ambulanță sau un doctor, ceva, în loc să mă tratezi de una singură?

— E greu de explicat... nu pot să-ți spun, mi-e interzis... însă te asigur că mâine dimineață mă voi întoarce ca să văd cum ești și să te ajut să pleci de aici. Ia asta, te va ajuta să te simți mai bine, îi spuse Brenda întinzându-i o cană cu ceai pe care o pregătise mai devreme pentru ea. Simțea că se află într-o

situație dificilă și nu voia decât să iasă cât mai repede din ea și din peșteră.

În ciuda durtății pe care încerca s-o afișeze, simțea că nu poate să-și controleze bătăile inimii.

Bărbatul luase ceașca de ceai și începuse să bea încet.

— Nu mă poți lăsa singur aici... te rog... îi zise el, privind-o rugător.

Brenda își mușcase buza, știind că deja se hotărâse.

— Bine, voi rămâne aici... numai că acum trebuie să plec. Mă voi întoarce, îl asigurase ea, observând licărul de bucurie din ochii bărbatului.

La ora cinei, gonea spre casă, conștientă că trebuia să hotărască ce pași avea să facă în continuare. Oricât ar fi fost de ciudat, bărbatul acela reprezenta răspunsul și soluția ei pentru problemele pe care urma să le înfrunte.

Se hotărâse să se întoarcă în peșteră, ceea ce și făcu.

Bărbatul dormea, iar ea își puse alte două pături pe care și le aduse, mai aproape de foc. Avea inima strânsă: călcase consemnul amazoanelor în ceea ce urma să facă, spre a-și găsi liniștea.

— Te-ai întors...

— Ți-am promis că mă voi întoarce. Eu mă țin mereu de cuvânt, sau cel puțin încerc... îi răspunse Brenda, întorcându-se spre el.

— Ascultă... trebuie să vorbim, am atâtea întrebări de pus, îi spuse bărbatul privind-o, încercând să-și rețină geamătul de durere pe care îl simțea. Ea se afla la aproape un metru de el, lângă focul care se juca reflectându-se în părul lui blond.

— Spune...